

sudku platiti i pro exekuci E 1781/33 z tohoto titulu vedené a žalobce mohl navrhnouti v tomto případě odklad exekuce podle § 40 první odstavec ex. ř. a podle výsledku tohoto sporu navrhnouti pak po případě další zrušení těchto exekucí. R e k u r s n í s o u d zrušil napadené usnesení a vrátil věc prvému soudu, by dále jednal a znovu rozhodl. D ů v o d y: Spor o nepřipustnost exekuce E 1771/33 není totožný se sporem o nepřipustnost exekuce E 1781/33. Jestliže se obě exekuce vedou podle téhož exekučního titulu a v obou sporech se uplatňuje zánik téhož nároku exekucemi těmi vymáhaného, mohlo by to odůvodniti přerušení jednoho z obou sporů podle § 191, ale nemůže to odůvodniti námitky rozepře zahájené.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y :

Obě žaloby C 444/33 a C 443/33 jsou žalobami podle § 35 ex. ř. a žalobce se v nich domáhá soudního výroku, že nárok, pro který byla exekuce povolena, byl uspokojen a že proto exekuce vedené proti němu jednak pod E 1771/33 zabavením a uschováním svršků, jednak pod E 1781/33 vnučeným zřízením práva zástavního na nemovitostech povinného se prohlašují za nepřipustné. Konečným cílem žalob podle § 35 ex. ř. jest, by se dlužník ochránil před následky určité proti němu vedené exekuce, o níž jest v žalobě doličiti, že jest nepřipustná. (Viz plen. rozhodnutí čí. 9048 sb. n. s.) Hlavním návrhem v obou žalobách C 444/33 a C 443/33 tedy jest, by určité exekuce (E 1771/33 a E 1781/33) byly prohlášeny za nepřipustné, a zánik exekučního nároku jest jen jeho odůvodněním. Ježto každý ze sporů C 444/33 a C 443/33 čelí proti jiné exekuci, nejsou to spory totožné, třeba že je tu totožnost stran a třeba že žalobce žádá v obou žalobách též, aby bylo právem uznáno, že vymáhaný nárok byl zrušen započtením vzájemných pohledávek, ježto se od sebe podstatně liší hlavním návrhem, která určitá exekuce, vedená žalovanými proti žalobci, má býti prohlášena soudním výrokem za nepřipustnou. Schází tu tedy totožnost sporného předmětu.

Čís. 13166.

Úkol zástupce chudých, ustanoveného pro žalobce pro spor u určitého soudu, skončil pravoplatným odmítnutím žaloby pro nepřislusnost tohoto soudu. Bylo na žalobci, by si pro spor u příslušného soudu opatřil nového zástupce chudých, a zařídil, aby žaloba včas (§ 232, třetí odstavec, c. ř. s.) byla podána u příslušného soudu.

(Rozh. ze dne 11. ledna 1934, Rv I 786/32.)

Žalovaný advokát byl ustanoven žalobci zástupcem chudých pro žalobcův spor o náhradu škody, zahájený na krajském soudu civilním v Praze. Žalobou, o níž tu jde, domáhal se žalobce na žalovaném náhrady škody, ježto obžalovaný po pravoplatném odmítnutí žaloby pro

místní nepříslušnost dovolaného soudu nepodal ve třiceti dnech žalobu u krajského soudu v M., čímž nastalo promlčení zažalovaného nároku. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů :

Podle třetího odstavce § 232 c. ř. s. v jeho novém doslovu nemá odmítnutí žaloby pro nepříslušnost soudu v zápětí ztrátu soukromých nároků spojených s podáním žaloby, jestliže ve třiceti dnech od právní moci odmítnutí žaloby pro nepříslušnost soudu byla žaloba u příslušného soudu znovu podána. Hledíc k tomuto ustanovení zákona nesejde v projednávaném případě na tom, že žaloba byla žalovaným podána u nepříslušného soudu, a žalobcův nárok na náhradu škody, pokud se opírá o to, že žalovaný podal žalobu u nepříslušného soudu, odůvodněn není. Rozhodným pro oprávněnost žalobního nároku je, zda lze žalovanému přičísti za zavinění, že ve lhůtě třiceti dnů po odmítnutí žaloby pro nepříslušnost soudu nebyla žaloba podána znovu u soudu příslušného. Co se toho týče, je zjištěno, že žalovaný byl ustanoven žalobci zástupcem chudých pro spor, který žalobce chtěl vésti a také vedl u krajského soudu civilního v Praze. Po rozumu § 64, první odstavce, c. ř. s. byl žalovaný ustanoven žalobci zástupcem jen pro tento spor, to jest pro spor u řečeného soudu. Pravoplatným odmítnutím žaloby pro nepříslušnost skončil spor u krajského soudu v Praze a tím skončil i úkol žalovaného jako zástupce žalobce, ježto jen pro onen spor byl za zástupce ustanoven. O tom, že úkol žalovaného jako jeho zástupce skončil, byl, jak nižší soudy zjistily, žalobce žalovaným poučen a rovněž podle zjištění nižších soudů byl žalobce jednak předsedou soudu, žalobu pro nepříslušnost odmítnuvšího, jednak žalovaným poučen i o tom, že jest mu do třiceti dnů žalobu u příslušného soudu znovu podati. Žalovaný byl ještě ochoten žalobu pro příslušný soud vypracovati. Na žalobci bylo, aby si pro spor u příslušného soudu opatřil nového zástupce chudých a zařídil, aby žaloba u příslušného soudu byla podána. To žalobce neučinil. Na žalovaného podle toho, co uvedeno, vina na tom, že žaloba u příslušného soudu nebyla podána, nespadá (§ 11 adv. ř.). Dodati jest, že nebylo povinností žalovaného, nýbrž věci žalobce, by zakročil o zřízení nového zástupce chudých pro spor u příslušného soudu. Opačné mínění žalobce nemá v zákoně oporu.

Čís. 13167.

Předpisy zákona ze dne 10. října 1924, čís. 240 sb. z. a n., jsou právem velicím a jest k nim přihlížeti z úřadu. Není proto na závalu, že udělení příročí bylo uplatňováno teprve v odvolání.

Podle § 5 odst. (2) tohoto zákona nelze pokračovati v zahájených již rozepřích.